

Наградата за служенето

***„Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си като откуп за мнозина.“
Марко 10:45***

Служението на Исус приближаваше края си. Повече от три години Учителят призоваваше учениците си и ги наставляваше. Те бяха стигнали до признанието, че Той е Месията, наследникът на всички Божии обещания, този, чрез когото ще бъде установено Месианското царство, което ще благослови всички човешки родове – както мъртвите, така и живите. Битие 22:18; Галатяни 3:8

Учителят им беше специално уверил, че ако останат верни, ще седнат с него на трона му (Матей 19:28). Той обаче не им беше казал, че неговото царство ще бъде духовно и че ще им е необходима „промяната“ на „първото възкресение“, преди да могат да станат негови съучастници. (1 Коринтяни 15:51,52; Откровение 20:6). Той все още не им беше разяснил факта, че ще мине цяла една епоха, преди да станат съучастници в царството и самото царство да бъде установено сред хората. Все пак той беше намекнал за всичко това. Той беше казал: „Имам още много неща да ви кажа, но вие не можете да ги понесете сега. Но когато дойде Този, Духът на истината, ... Той ще ви извести за бъдещите неща.“ Йоан 16:12,13

Исус обаче започна да разкрива на учениците част от новините, които те трябваше да знаят и да оценят, за да не бъдат напълно потиснати и обезкуражени. Той им каза, че отива в Ерусалим, че ще претърпи много страдания и ще бъде убит. Петър, винаги смел, този път си навлече строга забележка. Той се опита да поправи Учителя. „Никога, Господи! каза той. Това никога няма да ти се случи!“ Петър вярваше, че Исус е Месията на Израел и че е на път да установи своето царство. За него беше невъобразимо, че Господ ще бъде убит. Исус обаче смъмри Петър, като каза: „Махни се от мен, Сатана! Ти ми си пречка, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките.“ Матей 16:21-23

В същия урок Исус включи и изявлението, че ще „възкръсне на третия ден“ (Матей 16:21). Обаче, тъй като учениците не можеха да проумеят мисълта, че Исус ще умре, тези допълнителни думи също трябва да са им се сторили като „тъмна притча“ на Учителя, която изглеждаше толкова загадъчна. Вероятно си спомняха и думите на Исус при друг случай: „Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си.“ (Йоан 6:53). Това беше друго трудно изявление, което те не можеха да разберат.

Имало е много случаи, в които учениците не са могли да разберат смисъла на думите на Учителя; те често са изглеждали толкова различни от това, което са очаквали. За тяхна чест, те са имали достатъчно вяра, за да продължат да следват Исус, но как са могли да разберат думите, които той е изрекъл? Едва след

Петдесетница те са разбрали напълно ситуацията и това, което Исус им е казал (Деяния 2:1-4). Тогава Светият Дух започна да разкрива божествения план „ ” – че страданията на Христос, включително и на членовете на Неговото тяло, църквата, трябва да дойдат първо, преди да се разкрие славата на царството и да започнат благословенията за света. 1 Петрово 1:11

Отдясно и отляво

Друго Евангелие ни разказва, че майката на Яков и Йоан дошла с тях и изразила молбата им: „Дай на тези двама мои сина да седят единият отдясно Ти, а другият отляво Ти в Твоето царство” (Матей 20:20,21). Те вярвали, че времето за разпределяне на почестите на царството е много близо. Не трябва да предполагаме, че тези двама скъпи ученици са търсили позиции, най-близки до Учителя, само от амбиция. По-скоро вярваме, че те са обичали Господа много и затова са мислили, че могат да оценят близостта до Него повече от някои от другите ученици. И наистина, на тях им беше позволено да се приближат повече от повечето от дванадесетте. При няколко специални случая Господ взе със себе си същите Яков и Йоан, както и Петър. Те бяха с Него на святата планина, при събуждането на дъщерята на Яир и в градината Гецимания (Матей 17:1-5; Лука 8:41,42,49-56; Марко 14:32-34). Те бяха верни ученици, които Господ много обичаше.

Нека обърнем внимание на думите на Исус. Той заяви, че макар да има важни места в Неговото царство, те няма да бъдат разпределени от Него,

а от Отца. Той каза: „Да седят отдясно и отляво Ми не е Мое да давам, но ще се даде на онези, за които е приготвено от Моя Отец.“ Матей 20:23

Отецът е представител на абсолютната справедливост и праведност. Позициите в небесната фаза на Хилядолетното царство, каквато и форма да приемат, не се дават на базата на просто фаворизиране, а на базата на вярност и квалификация, и всичко ще бъде по благодат. (Ефесяни 2:8). Самият Господ Исус ще има най-високото място, защото е достоен. „Достоен е Агнето, което е било заклано, да приеме сила, богатство, мъдрост, мощ, чест, слава и благословение.“ (Откровение 5:12). Наистина, Отец е дал на нашия Господ чест и велика слава, възвисявайки Го на дясната Си страна. Върхът на славата на Неговото царство ще дойде, когато църквата, тялото на Христос, бъде завършена и всички „призовани, избрани и верни“ получат обещаната „венец на живота“. Откровение 17:14; 2:10

Какво се има предвид под „царство“

В продължение на много векове сред християните е царила неяснота по отношение на царството на Месията, за което толкова често са говорили Исус и апостолите. В началото обаче не е имало неяснота, нито в продължение на почти двеста години след времето на Исус. Ранната църква много добре разбирала обещанието, че Месията ще дойде за втори път. Той ще приеме църквата в славата си и ще установи царството на божествената сила, за да управлява света и да подчини всичко на волята на Бога; и те знаели, че това месианско царство

ще се нуждае от хиляда години, за да изпълни мисията си. Йоан 14:2,3; Матей 25:31; Откровение 20:6

С течение на времето обаче се появи теорията, че църквата на земята трябва да бъде организирана като царството на Месията и да завладее света преди Второто пришествие на Исус. Това небиблейско виждане промени целия ход на църковната история. Проповядването на Евангелието вече не беше с цел да призове и усъвършенства „малко стадо“, което да има чуващо ухо и благодарно сърце, за да ги подготви за честта и славата на царството. (Лука 12:32). Вместо това, ходът се промени драстично. Оттогава нататък усилията бяха насочени към завладяване на гражданската власт. Започнаха интриги, бяха отправени фалшиви твърдения и бяха направени опити да се получи контрол над царе и народи. Бяха използвани преследвания и, доколкото беше възможно, гражданските управници бяха подтиквани и заплашвани, за да може да се установи световно господство на църквата.

За известно време тези усилия процъфтяваха, но от началото на деветнадесети век идеята за църковно господство над земята почти изчезна. В резултат на това объркване мнозина загубиха вярата си в Месианското царство и малцина го очакват при Второто пришествие на Христос. В недоумение някои обсъждат духовното царство като просто обитаващо в сърцата на вярващите. Други вярват, че Христовото царство сега е представено в големите правителства на света. Все пак, те са още по-объркани, когато

размишляват защо определени части от царството на Месията са създали големи армии, за да воюват или унищожат други части от същото царство.

Резултатът от цялата тази обърканост е, че за много хора, които се наричат християни, ученията на Библията просто не изглеждат последователни или логични. В противен случай те биха разбрали, че Яков, Йоан и другите апостоли не биха могли да седнат на „дванадесет престола“, ако не съществуваше управляващо царство. (Матей 19:28). Те биха разбрали също, че царството все още трябва да бъде бъдеще, в хармония с молитвата на Господа: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.“ (Матей 6:10). Докато се стремим да познаваме и разбираме повече от Божия план за спасение, трябва да изучаваме Библията с благоговение и да „изследваме писанията“ всеки ден. (Йоан 5:39; Деяния 17:11). По този начин ще получим големи благословения и ще разберем, че славното царство на Месията, макар и все още не установено на земята, е „близо, дори пред вратите“. Матей 24:33

„Можете ли?“

На двамата скъпи ученици и тяхната майка, които поискаха за тях места, близки до Учителя в царството, Исус разкри факта, че всяка позиция в небесното царство изисква изпълнението на определени условия. Не беше достатъчно, че бяха призвани да бъдат ученици. Не беше достатъчно, че бяха се отказали от всичко, за да следват Господа; че бяха с Него, научили се на

Неговите учения и се съгласили с тях. Трябваше да има нещо повече, иначе те можеше да не влязат в духовната фаза на царството.

Учителят обяви тези условия, като каза: „Можете ли да пиете от чашата, от която ще пия, и да бъдете кръстени с кръщението, с което ще бъда кръстен?“ (Матей 20:22). Какво имаше предвид? Какво беше значението на „чашата“ и „кръщението“, за които Исус говореше, като каза, че се отнасят не само за него, но и за онези, които ще бъдат негови верни последователи?

Отговаряме, че „чашата“ на Исус е тази, за която Той споменава на друго място, като казва: „Чашата, която ми даде Отец, да не я изпия ли?“ (Йоан 18:11). В божествения план Бог вече беше определил, че всеки, на когото ще бъде поверена славата, честта и властта на Месианското царство за благословение на света, трябва първо да докаже вяност, достойна за тази чест и слава. В случая на самия Исус чашата означаваше всички тези преживявания на служение, позор, срам, жертва и страдание, които той вярно изтърпя през трите години и половина на своето земно служение и които напълно изпълни на Голгота, когато извика: „Свърши се.“ Йоан 19:30

Като ученици на Христос, ние трябва да следваме примера, който Той ни даде, когато преминаваме през подобни преживявания като Неговите. Ще успеем да постигнем сънаследство с Учителя в славата, честта и силата на Неговото царство само ако първо покажем лоялност и вяност по отношение на страданието, жертвата

и служенето, докато вървим по Неговите стъпки.
Римляни 8:17; 2 Тимотей 2:11,12

Когато Исус говори за „кръщението, с което съм кръстен“, Той се отнася до Своето кръщение в жертвена смърт. Малко по-късно Той отново говори за това, като казва: „Имам кръщение, което трябва да претърпя, и каква тежест е върху мен, докато не се изпълни!“ (Лука 12:50). Водният кръст на Учителя в началото на Неговото служение беше само символ на Неговия истински кръст. Неговото спускане във водата, погребването Му в нея и издигането Му от нея символизираха Неговото спускане в жертвената смърт и Неговото възкресение от нея. Неговият истински кръст в смъртта продължи три години и половина, от Йордан до Голгота. Когато извика на кръста: „Свърши се!“, той имаше предвид, че кръщението му в смъртта е завършено. На третия ден той беше възкресен от състоянието на кръщението в смъртта чрез могъщата сила на Отца и седна отдясно Му, място, което ще заема завинаги. Ефесяни 1:19-22; Колосяни 3:1; Евреи 1:1-3

Това беше кръщението на Исус. То означаваше пълно отказване от всички земни права. Сега той попита тези скъпи ученици дали са готови и желаят да го последват до такава степен – да споделят неговата чаша на служение, жертва и страдание, и неговото кръщение в смъртта. (Римляни 6:3-5). Само като го следват вярно, те можеха да се надяват да имат дял в Неговото небесно царство. Същият принцип важи за всички последователи на Исус. Всеки от нас трябва да реши дали ще пие от чашата Му и дали

ще има дял в кръщението Му в смъртта. Само смирените, саможертвените ще могат или ще са готови да преживеят такова изпитание.

Прилагайки горното към възгледите за царството, които имат толкова много хора, можем да зададем следните въпроси. Как тези чувства могат да се отнасят към различните царства на земята? Необходимо ли е лидерите на земята да участват в страданията и жертвата на Христос до смърт, преди да могат да царуват? Чрез големи трудности ли се постига членство в земните институции, наречени църква на Христос? Необходимо ли е себеотрицание, за да се влезе в тях? Всички ли, които са в тях, са „погребани“ с Христос в кръщението – в неговата смърт? Всички ли участват в неговите страдания? Разбира се, че не! Само правилното виждане за небесното царство се вписва в тези различни твърдения. Трябва да разберем, че то е „скъпоценната перла“, за да я придобием, за която трябва да се жертва всичко останало. Матей 13:46

„Ние сме способни“

В разказа за този инцидент учениците отговориха на Исус: „ние можем“, тоест, те бяха готови да поемат да пият от чашата на Учителя и да участват в кръщението Му. (Матей 20:22). Те не знаеха ясно какво означава всичко това, но бяха способни и готови да направят всичко, което Исус им заповяда. Така трябва да бъде с всички, които, подобно на тези верни ученици, ще бъдат „повече от победители“ и ще споделят с Изкупителя славата, честта и безсмъртието,

обещани на членовете на „тялото“ му, църквата. Римляни 8:37; 2:7; 1 Коринтяни 12:27

В разглеждания разказ Исус отговори на учениците: „Вие ще пиете от чашата Ми и ще бъдете кръстени с кръщението, с което Аз се кръщавам“ (Матей 20:23). Желанието от тяхна страна е всичко, което Господ може разумно да изисква от Своите ученици. Никой от нас няма силата и способността, които Исус притежаваше. Ние сме грешници по природа. Той беше „свят, непорочен, неопетнен, отделен от грешниците“ (Евреи 7:26). Затова ние можем само да се ангажираме да правим добро. Господ трябва да ни вземе под Своята грижа и да ни въведе в Своето училище на страдания и опит. Тогава Той ще ни даде необходимите уроци, за да докажем нашата лоялност и вярност, дори до смърт. Колко милостиво е, че поради нашата слабост като членове на падналото човечество, Бог ни е дал в Спасителя „милостив и верен първосвещеник“ (Евреи 2:17). По този начин само чрез Исус можем да се надяваме да достигнем небесното царство.

Главният слуга – най-почитаният

Другите апостоли се възмутиха, че Яков и Йоан, заедно с майка си, са направили такова искане (Матей 20:24). Този инцидент обаче даде на Исус възможност да изложи насоките, които трябва да определят какво ще съставлява величието в Месианското царство. Който служи най-много на другите с смирение и любов, по този начин ще покаже на Бога, че е по-подходящ за по-високо място. (Галатяни 5:13). Това е различно, както казва Исус, от обичайния ход на нещата, където

господството обикновено не включва служене на другите, а биване служено. Лука 22:25,26

Правилото на царството ще бъде, че този, който служи най-много, ще има най-голяма чест. Самият Исус е преди всичко слуга над всички други. По този начин неговата позиция е най-високата в царството по божествено назначение, а другите ще се нареждат до него пропорционално на това, доколко притежават неговия дух на любов, служене, послушание и лоялност. На своите последователи Учителят каза: „Всеки, който иска да ми служи, трябва да ме следва, защото моите слуги трябва да бъдат там, където съм аз. И Отец ще почете всеки, който ми служи.“ Йоан 12:26